

VIDA PARROQUIAL

ECONOMIA 15-07-18

(continua de dins)

Col·lecta:	127,22
Caixetes ciris	29,72
Caixetes:	8,00
Caixetes Càritas:	8,20
Menjador	60,00

Diumenge 29 de juliol, XVII Durant l'Any

2Re 4, 42-44; Sl 144; Ef 4, 1-6; Jn 6, 1-15

HORARIS DE MISSA

Dissabte, a les 8 del vespre

Diumenge, a les 11 del matí

CANVI DE CAPELLANS A LA PARRÒQUIA

Relleu de capellans

A partir del 17 de setembre es farà el relleu de capellans a les parròquies. A Poblenu se'n cuidarà el Rector de Santa Maria de Pineda, Josep Casellas, que serà el rector, el responsable últim. Però hi haurà un equip de persones que es faran càrrec de la parròquia. I un tercer actor, un capellà que vindrà a celebrar les eucaristies els diumenges.

Esperem que siguin ben acollits en aquesta comunitat, i que ells també s'hi trobin bé i sàpiguen acompanyar-nos en aquest camí de comunitat cristiana.

En Josep Casellas, a part de cuidar-se de Santa Maria, també és responsable de santa Susanna, de Sant Pere de Riu i d'Hortsavinyà. A més és el director de la revista «El Senyal»; forma part del Consell Permanent de l'Institut de Ciències Religioses i dona classes a la Facultat de Teologia.

· El sentit molt arrelat d'obediència al bisbe que els impedeix imposar-se, defensar la seva salut, els seus drets, la necessitat d'estar més descansats, i d'obrir pas als laics/ques en la marxa de les parròquies.

· La concepció que el ser i fer de capellà és per sempre, per tota la vida ("morir con las botas puestas"). Seria discutible aquesta concepció, ja que molts serveis podrien ser temporals. De totes maneres hi ha una generació de capellans ja grans, que han estat educats en aquesta concepció i es fa molt difícil canviar aquesta mentalitat.

· La por a que posin algú en la responsabilitat que un té, que no segueixi la seva línia pastoral, i fins i tot sigui contrària. Però ningú és indispensable i ningú pot marcar el futur d'allà on ha servit. El que hagi de venir vindrà.

Tots aquests factors personals, si s'afrontessin els factors externs disminuirien, encara que no desapareixerien. Però es començaria un procés interessant, humà, alliberador i atent a persones que han donat la seva vida per l'església i el missatge evangèlic i tenen tot el dret a tenir un final humanitzador.

Em sap molt de greu veure capellans que estimo, que ens han ajudat molt en el nostre servei eclesial, per manca de previsió seriosa i realista estiguin passant-s'ho malament i patint una darrera etapa de la seva vida que no es mereixen.

Parròquia Sant Joan Baptista. Poblenu

22 de juliol del 2018

Núm. 754

Diumenge XVI Durant l'Any Any B.

Jesús, pastor compassiu

La pregària del salm que recitem aquest diumenge, ens presenta Déu com a pastor que porta les seves ovelles a reposar vora l'aigua. Juntament amb aquesta imatge, la lectura de l'evangeli ens convida a veure Jesús disposat a procurar repòs als seus deixebles vora el llac de Tiberiades: "Veniu ara vosaltres sols a un lloc despoblat i reposeu una mica".

No obstant això, Jesús observa, es deixa afectar per la realitat del seu voltant i actua en conseqüència: "quan Jesús veié una gran gentada se'n compadí, perquè eren com ovelles sense pastor, i es posà a instruir-los llargament".

Meditar avui en aquest episodi pot ser una ocasió per revisar la meua actitud de mirar el que passa, una mica més lluny del que tinc a la vora. Procurar obrir més el cor, i veure com vaig de compassió i acció amb tantes situacions que tenim d'extrema duresa. Jesús els parla llargament, i jo, què hi puc fer en cada cas?

Aquesta cita de l'última exhortació del Papa Francesc m'ha semblat que ve al cas. "Mirem Jesús: la seva compassió entranyable no era quelcom que l'abstragués, no era una compassió paralitzadora, tímida o avergonyida com moltes vegades ens passa a nosaltres, sinó tot al contrari. Era una compassió que el movia a sortir d'un mateix amb força per anunciar, per enviar en missió, per enviar a guarir i a alliberar. Reconeguem la nostra fragilitat, però deixem que Jesús la prengui a les seves mans i ens llanci a la missió". Papa Francesc (Gaudete et exsultate)

FULL INFORMATIU

ATG

Lectura del llibre de Jeremies Jr 23, 1-6

«Ai dels pastors que malmenen i dispersen les ovelles del meu ramat. Ho dic jo, el Senyor. Això diu el Senyor, Déu d'Israel, als pastors que pasturen el meu poble: Vosaltres heu dispersat les meves ovelles, les heu escampades i no les heu tingudes en compte. Doncs ara jo us demanaré comptes de la vostra mala conducta. Ho dic jo, el Senyor. Després jo mateix aplegaré la resta de les meves ovelles de tots els països on les he escampades i les faré tornar als seus prats. Allà seran fecundes i es multiplicaran. Els posaré al davant pastors que les pasturin: no tindran por i ningú no les esfereirà. No en faltará cap a la crida. Ho dic jo, el Senyor.

»Vénen dies que faré néixer un rebrot legítim al llinatge de David. Regnarà com a rei assenyat i defensarà en el país el dret i la justícia. Ho dic jo, el Senyor. En el seu temps, Judà serà salvat i Israel viurà segur. I li donaran aquest nom: “El Senyor és la nostra salvació.”

Salm responsorial. 23 (22) 1-6

El Senyor és el meu pastor No em manca res, / em fa descansar en prats deliciosos; / em mena al repòs vora l'aigua, / i allí em retorna. / Em guia pels camins segurs / per l'amor del seu nom.

Ni quan passo per barrancs tenebrosos / no tinc por de res, / perquè et tinc vara meu; / la teva vora de pastor, / m'asserena i em conforta.

Davant meu pares taula tu mateix, / i els enemics ho veuen; / m'has ungit el cap amb perfums, / omples a vessar la meva copa.

Oh sí ! La teva bondat i el teu amor / m'acompanyen tota la vida, / i viuré anys i més anys / a la casa del Senyor.

Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes 2, 13-18

Germans, aleshores éreu lluny, però ara la sang del Crist us ha apropat. Ell és la nostra pau. De dos pobles n'ha fet un de sol, destruint el mur que els separava i abolint amb el seu propi cos allò que els feia enemics: la Llei amb els seus manaments i preceptes. Així ha posat pau entre tots dos pobles i, en ell, n'ha creat un de sol, la nova humanitat. Ha fet morir en ell l'enemistat i, per la seva mort en creu, els ha reconciliat tots dos amb Déu i els ha unit en un sol cos. Ell ha vingut a anunciar la bona nova de la pau: la pau a vosaltres, que éreu lluny, i la pau als qui eren a prop. Per ell, uns i altres, units en un sol Esperit, tenim accés al Pare.

Lectura del evangeli segons sant Marc 6, 30-34

Els apòstols es reuniren amb Jesús i li van explicar tot el que havien fet i ensenyat. Ell

els diu: —Veniu ara vosaltres sols en un lloc despoblat i reposeu una mica. Perquè hi havia tanta gent que anava i venia, que no els quedava temps ni de menjar. Se n'anaren, doncs, amb la barca tots sols cap a un lloc despoblat. Però els veieren marxar i molts ho van saber; de totes les poblacions van córrer a peu fins allà i van arribar-hi abans que ells. Quan Jesús desembarcà, veié una gran gentada i se'n compadí, perquè eren com ovelles sense pastor; i es posà a instruir-los llargament.

Salm responsorial: 23 (22) 1-6

El Señor es mi pastor, nada me falta: / en verdes praderas me hace recostar; / me conduce hacia fuentes tranquilas / y repara mis fuerzas. R

Me guía por el sendero justo, / por el honor de su nombre. / Aunque camine por cañadas oscuras, / nada temo, porque tú vas conmigo: / tu vara y tu cayado me sosiegan.

Preparas una mesa ante mí, / enfrente de mis enemigos; / me unges la cabeza con perfume, / y mi copa rebosa.

Tu bondad y tu misericordia me acompañan / todos los días de mi vida, / y habitaré en la casa del Señor / por años sin término.

Problemàtica dels capellans grans (II)

(Per Quim Cervera i Duran)

...Ara bé hi ha factors personals dels mateixos capellans que fan possible aquest encarcament de la situació, i són:

· Preguntar-se ¿on anirien, si es jubilen els 65 anys?. A la residència encara no. A una altra parròquia, haurien de ser admesos pels capellans que hi viuen. A vegades es dona però poc sovint. ¿On van?. Pocs tenen un pis en propietat, però llavors ¿qui te cura d'ells?. La pregunta sobre qui tindrà cura de mi potser és força important quan s'arriba a certa edat. Això condiciona i consolida la decisió de seguir a la mateixa parròquia.

· Preguntar-se ¿què faran?. Per molts capellans es fa molt difícil distingir la feina (relació sempre amb persones) de les amistats, del que és treball i el que és lleure. Molts a vegades no saben on i amb qui anar de vacances. Si deixen la parròquia, ¿amb qui aniran? ¿Què faran? ¿A què es dedicaran?.

· El sentiment que poden tenir d'abandonar la “pleta”, la comunitat, els pot frenar a deixar la parròquia, quan ja la coneixen de temps, i més o menys s'hi troben, són ben acollits, cuidats...Si la deixen poden pensar (tot fent el dol) que han “abandonat” els seus, els encomanats en la seva missió...

(continua al darrera)